

„Der er noget, jeg vil tale med Dem om. De skal sige mig, hvor længe De mener, at De endnu kan holde det ud her paa Favsingholm?“

Han saae, at Spørgsmaalet forskrækkede hende.

„Indtil Godsejeren ikke har Brug for mig mere.“

„Ja vist! Saadan lyder Deres Instruks. Det veed jeg nok. Men den bryder vi os ikke om. Jeg vil ikke have, at De bliver her en eneste Dag længere, end De selv har Lyst til. Ser De, Frøken Hecht, jeg har ogsaa været ung engang. Efter Almanaken er det endda ikke saa forfærdelig længe siden. Jeg kan derfor sige mig selv, at De i Længden maa føle det trivielt her mellem lutter gamle Mennesker som Inspektør Hansen, Arkitekt Schmidt og Forvalteren. For ikke at tale om mig selv. Falder Tiden Dem ikke forskrækkelig lang?“

Hun rystede paa Hovedet.

„Ja ja. Jeg tager nu det Løfte af Dem, Frøken Hecht, at De vil sige mig det lige ud, saasnart De bliver ked af at være her. Vil De højtideligt give mig Deres Haand paa det?“

Han rakte sin Haand frem over Bordet, som stod imellem dem, og hun lagde tavs og forlegen sin Haand i hans, idet hun af Ærbødighed løftede sig lidt fra Stolen.

I det samme hørte de nogen komme. Lynsnar som en Væsel smuttede Frøken Hechts Haand tilbage til hendes Skød, mens Torben ærgerlig vendte sig mod den, der kom.

Det var Husjomfruen, der meldte Bjørn Hamre.

„Den Herre siger, at han er ventet.“

„Det forholder sig rigtigt. Bed ham være saa god at ulejlige sig herud!“

Lidt efter hørtes Skridt. En firskaaren Mand, der paa Bonde-maner holdt Stokken langt ud fra sig, nærmede sig sindigt over Gruset.

Torben var staaet op for at gaa sin Gæst imøde.

Det var adskillige Aar, siden de to omtrent jævnaldrende Mænd havde set hinanden. Bjørn Hamre standsede, som slaaet for Brystet, ved Synet af Torbens hærgede Skikkelse. Han var selv en smuk Mand med friske Farver, lidt lille af Vækst, men støt